

Bài Học 11 tháng 9

Một năm đã trôi qua kể từ biến cố 11 tháng 9 và mọi người đang nhắc lại về biến cố này để hồi tưởng, để kỷ niệm và để học những bài học đắt giá. Các cơ quan truyền thông, đặc biệt là các chương trình truyền hình đã chuẩn bị những chương trình đặc biệt để kỷ niệm ngày đau thương này. Chính các đài truyền hình đã đem đến cho chúng ta những hình ảnh hãi hùng đầu tiên và giờ đây cũng chiếu ra những hình ảnh ấy để ôn lại, nhắc lại cho chúng ta nhớ. Có thật nhiều điều cho chúng ta học trong biến cố 11 tháng 9. Trước hết, chúng ta thấy rằng hình như người ta có khuynh hướng đổ lỗi cho nhau. Cơ quan này đổ lỗi cho cơ quan nọ, chính quyền này đổ lỗi cho chính quyền kia... Trực tiếp hay gián tiếp, không ai muốn nhận lỗi về phần mình cả. Bài học đầu tiên chúng ta ghi nhận là việc gì cũng vậy, chúng ta phải công tâm mà xét để nhận chịu trách nhiệm. Đổ lỗi cho nhau, ngay cả đổ lỗi cho hoàn cảnh cũng không đem lại điều gì hữu ích. Thay vì đổ lỗi cho nhau, chúng ta hãy cùng nhau học những bài học sau:

1. Chẳng có gì bền vững trên đời. Chúng ta thấy rõ điều đó khi chứng kiến cảnh hai tòa nhà chọc trời sụp đổ trong giây lát. Khi Thánh Kinh đưa ra những lời tiên tri về những biến cố trong ngày

cuối cùng, nhiều người tỏ vẻ không tin và coi thường. Nhưng sự thật đã xảy ra và sẽ còn xảy ra nữa. Sứ đồ Giăng được Chúa mạc khải cho thấy và ông viết: “Các vua thế gian đã phạm tội dâm dục và say đắm trong cuộc xa xỉ với nó, thấy khói của sự cháy nó thì sẽ vì nó khóc lóc thở than. Sợ phải cùng chịu hình khổ với nó, nên chúng đứng xa mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! Ba-by-lôn là thành lớn, là thành cường thịnh kia! Trong một giờ mà sự phán xét người đã đến rồi.” Ông viết tiếp: “Phàm những lái tàu, những người đi biển, và thủy thủ, những kẻ buôn bán trên mặt biển, đều đứng cách xa khi thấy khói của sự cháy thành thì cùng kêu lên rằng: Có thành nào đã được như thành lớn này ư?” (Khải Huyền 18:17-18). Những lời Kinh Thánh này nói lên thật đúng hình ảnh chúng ta đã thấy. Thánh Phi-e-rô cho biết: “Các tầng trời sẽ có tiếng vang rầm mà qua đi, các thể chất bị đốt mà tiêu tán...”

Nếu được đọc hay xem những phóng sự về việc xây cất hai tòa nhà của Trung Tâm Mậu Dịch Thế Giới, chúng ta sẽ vô cùng thán phục về tính cách vĩ đại của nó. Những người xây cất cũng đã tính trước để dù máy bay có đâm vào tòa nhà cũng không sao. Nếu chỉ có máy bay đâm vào thì tòa nhà không sao thật nhưng người ta

đã không tính trước việc xăng máy bay bốc cháy trong hai tòa nhà đó đưa đến việc thép chảy ra và hai tòa nhà sụp đổ hoàn toàn.

2. Trong nguy hiểm vẫn có những người hy sinh và can đảm. Giữa cảnh hiểm nguy, tàn phá đổ nát của biến cố 11 tháng 9, chúng ta thấy hình ảnh những người lính chữa lửa, những cảnh sát viên, liều mình xông vào những chỗ nguy hiểm để cứu người, không kể đến tính mạng của mình. Hàng trăm nhân viên đã thiệt mạng hay mất tích khi thi hành sứ mạng cứu người. Những cảnh sát viên, những người lính chữa lửa đã được vinh danh rất nhiều, nhưng chúng ta nhớ rằng họ cũng là những người có gia đình còn để lại. Trong giờ phút tưởng nhớ những anh hùng của biến cố 11 tháng 9, gia đình họ cũng là những người ta không thể quên. Người xưa nói, “Gia bản tri hiếu tử, quốc loạn thức trung thân” “Nhà nghèo mới biết đứa con nào hiếu thảo, nước loạn mới biết ai là bầy tôi trung thành.” Thật vậy, chính trong những hiểm nguy, khó khăn, con người thật như thế nào chúng ta mới biết. Chính chúng ta cũng vậy, hoàn cảnh khó khăn sẽ cho thấy ai thật sự là anh hùng.

3. Yếu tố bất ngờ là một bài học khác mà mọi người đều học qua biến cố 11 tháng 9. Cái bất ngờ này chẳng những đến với các

giới chức có thẩm quyền, với những người chịu trách nhiệm về an ninh nhưng cũng đến với mỗi chúng ta. Câu sáo ngữ, “Có ai học được chữ ngờ” đã trở thành sự thật chẳng những trong ngày 11 tháng 9 nhưng cũng thành sự thật mỗi ngày trong đời sống. Thánh Kinh đầy những lời dạy chúng ta về ngày mai, về tính cách vô định và không chắc chắn của tương lai. “Có ai học được chữ ngờ” dù chữ “ngờ” là chữ chúng ta được học và được nhắc nhở nhiều nhất. Sách Châm Ngôn trong Kinh Thánh dạy, “Chớ khoe khoang về ngày mai vì con chẳng biết ngày mai sẽ sinh ra điều gì.” Tác giả Thánh Vịnh 90 là Mai-sen viết: “Ban mai họ tựa như cây cỏ xanh tươi, sáng ngày cỏ nở bông và tốt tươi, buổi chiều người ta cắt nó và nó héo.” Sứ đồ Gia-cơ viết: “Ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết vì sự sống của anh em là chi, chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay.”

Tất cả những nạn nhân và gia đình nạn nhân trong biến cố 11 tháng 9, không một ai biết rằng đó là ngày cuối cùng của đời họ và ngay cả chúng ta hôm nay cũng vậy. Chúng ta phải sống thế nào để sẵn sàng cho cõi vĩnh hằng là nơi ta sẽ đi đến.

4. Niềm tin chi phối tất cả.

Cuối cùng, dù muốn dù không, chúng ta thấy rõ rằng niềm tin hay những gì ta tin tưởng thúc đẩy, điều khiển và chi phối mọi hành động của chúng ta. Những người gây ra thảm cảnh 11 tháng 9 không cho rằng họ là người gây ra tội ác nhưng tin rằng họ làm theo điều mà họ gọi là “ý Trời.” Những người còn sống sót, những nạn nhân và gia đình nạn nhân sống

còn và có thể tiếp tục sống là nhờ ở niềm tin vào quyền tể trị của Thiên Chúa và ân sủng của Ngài. Có nhiều điều người ta không hiểu, nhưng đức tin giúp người ta vượt thắng được những điều không hiểu và tiếp tục sống. Chúng ta nhớ rằng ngay sau biến cố 11 tháng 9, vấn đề tâm linh được phục hưng. Người ta dừng lại và bắt đầu đeo đuổi, tìm kiếm những giá trị tâm linh. Nhưng rồi đâu lại vào đó, người ta cũng vội quên và tiếp tục đi vào lối lầm của những con người quên ơn Thiên Chúa, quên đi những giá trị tâm linh.

Ngày 11 tháng 9 lại trở về để chúng ta ghi nhớ, tưởng niệm và học những bài học cần thiết cho chính mình. Bạn đã học được bài học gì tôi không rõ nhưng ít ra có hai điều mỗi chúng ta cần ghi nhớ:

(1) Rõ ràng là đời sống chúng ta không nằm trong tay chúng ta. Dù tài giỏi đến đâu, có những giới hạn ta không vượt qua được. Sự sống, hơi thở, cuộc đời chúng ta... Chúng ta cần nhớ điều đó để hướng đến những mục đích cao quý hơn.

(2) Niềm tin là yếu tố không thể thiếu trong đời sống. Tin đúng, chúng ta sẽ được hướng dẫn đúng và hành động đúng. Tin sai sẽ đưa chúng ta vào chỗ diệt vong trong đời này và cả đời sau.

Bạn đang đặt đức tin vào đâu? Vào Đức Chúa Trời là Đấng đã ban cho chúng ta tất cả và cầm quyền trên tất cả hay vào con người là tạo vật sẽ chết và đi vào cõi hư vong? Con người là sinh vật duy nhất có quyền chọn lựa. Bạn chọn lựa như thế nào?

Mục sư Nguyễn Thi

Anh Hùng Đức Tin

Đã một năm trôi qua kể từ ngày 11 tháng 9. Trong dịp này người ta nhắc đến những anh hùng của đất nước. Những anh hùng đó không phải là những cầu thủ thể thao hay tài tử nổi danh như nhiều người thường ca tụng nhưng là những người đã trung thành, tận tâm trong công vụ, quên mình trong giờ phút nguy biến để can đảm ra tay giúp đỡ người khác. Đó là những người lính chữa lửa, những viên cảnh sát, những bác sĩ, y tá, những người làm việc tình nguyện, v.v... Đặc biệt, người ta nhắc đến các anh hùng trong chuyến bay số 93 của hãng United Airlines. Trong số hành khách trên chuyến bay đó, có một người đặc biệt tên là Todd Beamer, 32 tuổi, sống tại bang New Jersey.

Anh Todd Beamer, là một trong số 44 người đã chết trong chuyến bay số 93 của hãng United Airlines. Anh là một người đàn ông trẻ yêu vợ thương con. Anh có hai đứa con trai: đứa lớn bốn tuổi, đứa nhỏ hai tuổi và một đứa con thứ ba lúc đó sắp chào đời. Sáng sớm ngày 11 tháng 9 anh Todd Beamer từ già vợ con ra phi trường Newark, đáp máy bay đi San Francisco để lo công việc của sở. Vì không muốn xa gia đình lâu, anh dự tính là sau khi họp sẽ đi chuyến bay ban đêm để trở về với gia đình sáng ngày hôm sau. Nhưng anh không ngờ rằng đó là chuyến đi cuối cùng của đời anh, anh đã không bao giờ trở về với gia đình nữa. Chiếc máy bay anh Beamer đi ngày hôm đó là chiếc thứ tư trong số bốn chiếc bị quân khủng bố cướp.

Dù sự việc xảy ra trên máy bay thật bất ngờ, nhưng khi biết mình lâm vào tình trạng nguy khốn, anh Beamer đã bình tĩnh đón nhận điều sẽ xảy đến. Trong giây phút nguy biến đó anh đã sáng suốt suy tính những điều phải làm, và cùng với một số hành khách trên máy bay, anh đã làm được điều cần phải làm trong giây phút cấp bách cuối cùng đó. Anh Beamer đã được tuyên dương là anh hùng vì anh và một số hành khách trên máy bay đã chống cự với bọn khủng bố nên chuyến bay số 93 của hãng United đã rút xuống một khu rừng, thay vì đâm vào Quốc Hội hay một cơ sở quan trọng nào khác trong vùng Hoa Thịnh Đốn. Khi đọc những bài viết về anh Beamer, chúng ta được biết, sở dĩ anh đã bình tĩnh khi đối diện với biến cố lớn lao như thế vì anh có một đức tin vững chắc nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu. Anh biết nếu chết, anh sẽ được gặp Cứu Chúa Giê-xu, là người anh kính yêu và hầu việc.

Anh Beamer có một đức tin mãnh liệt nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu. Anh sống trong niềm tin đó và anh cũng đã chết với niềm tin đó. Niềm tin nơi Chúa Giê-xu là lý do giúp anh bình tĩnh đến với Chúa, cầu xin sự soi sáng của Ngài trong giờ phút nguy biến. Anh đâu ngờ rằng vài tuần sau đó, anh được Tổng Thống tuyên dương, còn vợ anh, có nhiều cơ hội nói về đức tin của anh, không những cho người trong nước mà cho cả thế giới đều biết. Cùng với những tin tức khác liên quan đến vụ khủng bố, chi tiết về đức tin và việc làm của anh Beamer đã được báo chí, các đài phát thanh, đài truyền hình nhắc đến. Chúa Cứu Thế Giê-xu được

tôn cao và nhiều người được biết về Chúa qua những điều xảy đến cho anh. Trong chương trình phỏng vấn với Larry King, cô Lisa Beamer nói: “Chồng tôi đã thật khôn ngoan khi anh cầu nguyện với Chúa trong giờ phút nguy biến, để cầu xin Ngài dẫn dắt. Anh cũng cầu nguyện để chuẩn bị gặp Chúa, đó là cách anh sống mỗi ngày. Anh đặt căn bản đời sống trên đức tin và hành động, và anh cũng đã chết trong đức tin và hành động.”

Anh Todd Beamer có đức tin mạnh mẽ nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu nhưng còn vợ anh thì sao? Cô Lisa Beamer cũng là một người tin Chúa với đức tin mãnh liệt. Sự ra đi của người chồng yêu dấu là một mất mát lớn lao và bất ngờ nhưng cô Lisa rất bình tĩnh. Cô bình an chấp nhận ý của Chúa cho cuộc đời mình. Cô cũng nắm lấy mọi cơ hội để nói về đức tin của chồng. Không những cô Lisa không than khóc đau đớn trong tuyệt vọng, nhưng sáu tuần sau ngày 11 tháng 9, trong lúc nhiều người không dám đi máy bay, cô Lisa dù đang mang thai, đã can đảm đáp chuyến bay từ Newark đến San Francisco, là chuyến bay mà chồng cô đã đi và đã chết. Một số nhân viên hãng hàng không ra chào đón cô ở phi trường San Francisco. Trong chương trình truyền hình *Good Morning America*, khi được hỏi, tại sao cô dám đi đúng chuyến bay mà chồng cô đã đi, cô Lisa trả lời: “Nếu tôi không dám đi chuyến bay đó có nghĩa là tôi sợ. Bọn khủng bố đã gây ảnh hưởng tai hại quá nhiều trên đất nước này, họ cũng muốn gieo ảnh hưởng trên tôi và nắm giữ đời sống tôi nữa.

Tôi sẽ không sợ và không để cho sợ hãi giam hãm tôi.” Cô Lisa cũng nói: “Trước khi bước lên máy bay ngày hôm đó, tôi biết tôi sẽ phải đối diện với những tư tưởng đau đớn trong lòng về chồng tôi, và về nạn khủng bố, nhưng tôi đã chuẩn bị cho tất cả những điều đó trong sáu tuần nay.” Một ký giả viết về cô Lisa như sau: “Cô Lisa Beamer có thể ở nhà lo cho hai đứa con, chuẩn bị cho ngày sinh và sống trong đau buồn vì chồng đã chết, nhưng không, cô quyết tâm chiến thắng sợ hãi, đi chuyến bay mà chồng cô đã đi. Hành động can đảm đó cho thấy cô Lisa cũng là một anh hùng đúng trong ý nghĩa của hai chữ ‘anh hùng.’”

Không những can đảm đối diện với thực tế đau buồn, cô Lisa cũng nghĩ đến những người đau khổ hơn cô. Vài tuần sau khi chồng chết trong vụ khủng bố, cô Lisa đã cùng với gia đình thành lập một cơ quan từ thiện, đặt tên là: *The Todd Beamer Foundation*, để giúp đỡ lâu dài các gia đình nạn nhân, đặc biệt là những trẻ em bị ảnh hưởng trực tiếp trong vụ khủng bố ngày 11 tháng 9. Cô nói: “Để tưởng niệm hành động anh hùng của anh Todd cũng như để nối tiếp đời sống đầy đức tin, tình thương và can đảm của anh, chúng tôi rất vui loan báo với quý vị, cơ quan thiện nguyện Todd Beamer đã được thành lập.” Cô nói tiếp: “Câu Kinh Thánh trong Sáng thế ký 50:20 luôn đến với tôi. Câu đó như sau: ‘Các anh toan làm hại tôi, nhưng Đức Chúa Trời lại toan làm điều ích cho tôi, hầu cứu sự sống cho nhiều người.’” Với lòng tin mãnh liệt vào tình yêu của Chúa, cô Lisa cũng trích lời Kinh

Thánh mà sứ đồ Phao-lô đã viết: “Vì tôi chắc rằng bất kỳ sự chết, sự sống, các thiên sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền phép, bề cao hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân rẽ chúng ta khỏi tình yêu thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Chúa Cứu Thế Giê-xu, là Chúa chúng ta”(Rô-ma 8:38-39).

Bốn tháng sau ngày 11 tháng 9, vào ngày 9 tháng giêng năm 2002, cô Lisa đã sinh đứa con thứ ba, đó là đứa con gái mà hai vợ chồng cô mong chờ. Dù đứa bé không được biết mặt cha, cô Lisa cũng vui mừng cảm tạ Chúa và rất cảm động trước lòng quan tâm giúp đỡ của người chung quanh đối với gia đình cô. Cô yêu cầu những ai muốn gửi quà cho con cô, thì gửi về cho cơ quan từ thiện mà cô và gia đình đã thành lập. Khi nhìn thấy đức tin, lòng can đảm và lòng quan tâm đến người khác thay vì tập trung vào nỗi khổ của riêng mình nơi cô Lisa Beamer, một vị mục sư nói: “Anh Todd và cô Lisa chỉ là những con người bình thường, nhưng họ đã trao phó cuộc đời mình trong tay Đức Chúa Trời để Ngài làm nên những việc phi thường.” Anh Todd là con người của đức tin. Anh biết rằng đời sống không phải chỉ có đời tạm này nhưng đời tạm này là để chuẩn bị cho cõi đời đời. Anh không phải là một người toàn hảo nhưng anh đã làm điều tốt nhất anh có thể làm, để làm vinh Danh Chúa và mang lại hữu ích cho người chung quanh.

Vào dịp kỷ niệm sáu tháng ngày xảy ra vụ khủng bố, cô Lisa viết một bài tựa đề: “Sự đen tối trong ngày đó đã soi sáng con

đường đi vào tương lai của chúng ta.” Chúng tôi xin trích một phần trong bài viết đó dưới đây:

Sáu tháng, hai mươi sáu tuần, một trăm tám mươi hai ngày đã qua. Trên nhiều phương diện, ngày 10 tháng 9 là một thời điểm khác với ngày hôm nay, nhưng trên một phương diện khác, nó chỉ là ngày hôm qua. Những người thân yêu của chúng ta đã chết trong ngày 11, hầu như vẫn còn có thể trở về và bước vào nhà bất cứ giây phút nào. Quần áo họ vẫn còn treo trong tủ, xe họ đi vẫn còn để trong garage, tên của họ vẫn còn trên những cánh thư và quảng cáo gửi đến nhà. Những người xa lạ vẫn còn gọi điện thoại đến xin nói chuyện với họ. Nhưng chúng ta hình như đã bắt đầu quên những người đó... Người ta thường nói, thời gian là liều thuốc chữa lành mọi thương đau, nhưng tôi không tin là một mình thời gian có thể đem đến sự chữa lành. Thời gian làm cho đau thương dịu đi nhưng thời gian cũng có thể xóa mờ những kỷ niệm đau thương. Nếu chúng ta xóa khỏi tâm trí mình những hình ảnh tang tóc đau thương của ngày 11 tháng 9, có lẽ sẽ giúp ta bớt đau khổ, nhưng nó sẽ đưa ta về đâu? Tôi sợ rằng điều đó sẽ đưa chúng ta trở về ngày 10 tháng 9, là ngày chúng ta hít thở không khí an lành trước khi tai nạn tràn đến. Nếu thời gian không đủ để chữa lành thương đau thì điều gì sẽ chữa lành chúng ta? Mỗi chúng ta sẽ được xoa dịu đau thương bằng nhiều cách khác nhau, nhưng đối với tôi, các con tôi và đức tin của tôi sẽ là chiếc cầu giúp tôi nối liền với quá khứ cũng như ban cho tôi hy vọng cho tương lai.

Sống hòa hợp với quá khứ và tương lai là điều cần thiết để hàn gắn những đau thương trong đời. Hai đứa con trai của tôi, David và Drew và đứa con gái út, Morgan Kay, sinh ngày 9 tháng 1, 2002,

cho tôi thấy con người có thể sống với cả quá khứ và tương lai với niềm vui và lòng hăng hái nhiệt thành. Đức tin của tôi đã cho tôi nhìn thấy được phần nào chương trình của Đức Chúa Trời cho thế giới cũng như cho cuộc đời tôi, và cho tôi thấy rằng mọi việc đều có mục đích tốt đẹp của nó. Sự chữa lành và tái thiết không có nghĩa là phải thay thế những gì đã mất. Chúng ta không thể nào tạo lại cách hoàn toàn những gì đã mất. Để xây dựng lại đồ nát và mất mát, chúng ta cần nhìn lại quá khứ để thấy điều gì tốt, điều gì không tốt, và dùng hiểu biết đó để tạo một tương lai tốt đẹp hơn.

Như vậy, điều gì chúng ta biết về ngày 10 tháng 9 có thể giúp chúng ta cải thiện tương lai? Theo cái nhìn của tôi, chúng ta đã quá tự mãn và quá dễ bị tấn công, chúng ta cũng quá ích kỷ và chỉ chú ý đến đời sống vật chất. Vì thế, bây giờ chúng ta cần bớt chú ý vào sự an nhàn thịnh vượng của riêng mình và chú ý nhiều hơn về lòng yêu thương đối với người khác. Chúng ta cần được thúc đẩy nhiều hơn trong những hành động bày tỏ tình thương, đức tin và lòng can đảm... Chúng ta cần đi tới, nhìn vào tương lai, không phải chỉ để cố gắng quên quá khứ. Chúng ta cần nhớ mình sống như thế nào trong ngày 10 tháng 9 và nhớ cái biến cố đã thay đổi lối sống đó. Chúng ta hãy dùng sự hãi hùng, đen tối xảy ra cho mình để trở thành những con người có chiều sâu hơn, với nhân cách, đức tin và lòng yêu thương. Đó là cách để phá hỏng mưu mô của kẻ thù và ghi nhớ sự hy sinh của người thân yêu của chúng ta.

Minh Nguyễn
Theo Alliance Life, Tháng 11, 2001
và các bài trong Internet